

V historických tabulkách se skví na bronzovém stupínku prozaik Jan Jeňýk Valeš. Zlatého Trapsavce se mu podařilo získat dvakrát (1998 a 2014), k tomu však ještě musíme připočítat jedenáct prvních míst (a tím se nikdo jiný pochlubit nemůže), osm míst druhých s dvě třetí místa. Na Jeňýkově tvorbě je vidět velký posun. Od vtipných úžasně vypointovaných příběhů tramského světa, mnohdy svým rozsahem značně rozsáhlých a přitom čtivých a nenudivých, se dostal k tématům velmi drsně a přesně reflektujících současnou dobu, aniž by se z nich tramský svět ztratil. Takřka každý rok se mu podaří do Trapsavce poslat dílko, které dokáže i zkušeného čtenáře překvapit pointou. Doma v Holýšově se pak věnuje i historii tohoto zajímavého kraje i dětskému oddílu.

Literární tvorba:

<http://www.folktime.cz/povidky/8039-40-trapsavec-zna-viteze-umirac-a-breznovy-sonet.html>

<http://www.folktime.cz/tramske-zajimavosti/7959-jaro-2012-a-muj-ty-svaty-florianku.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/6750-spinavy-usi.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/6086-pointa-utrinos.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/gin.html>

<http://www.folktime.cz/povidky/lumirek.html>

<http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/4994-prvni-vandr.html>

<http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/3941-bejby-pisnicka-malemu-chlapeckovi.html>

<http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/3614-posledni-svedek-jsem.html>

<http://www.folktime.cz/pohlocas-povidky/2956-z-trapsaveckych-luhu-a-haju-povidka.html>

<http://www.trapsavec.cz/products/takovej-vecer-pro-sebevrahy-p/>

<http://www.trapsavec.cz/products/houpani-p/>

<http://www.trapsavec.cz/products/na-stromy-p/>

<http://www.trapsavec.cz/news/trapsavecke-miniautury-c-24-jan-vales-jenyk-kropenati/>

<http://www.trapsavec.cz/news/jan-vales-jenyk-za-plotem/>

<http://www.trapsavec.cz/news/holysov-a-okoli-v-nejstarsi-fotografii-jan-vales-jenyk/>

Sv. Anna

"Tak v neděli je zase Anny," mumlal si Bedřich potichu, když projel očkama list nástěnného kalendáře.

"Bedřichu, není náhodou v neděli svaté Anny?" vylekala ho družka Alžběta tak, až mu luplo v sádel natém krčku.

"Už je to tak," ujistil se ještě jednou pohledem a tak nějak nešťastně si nad červeně zvýrazněnou číslovkou zavzdychal.

"No, co. Letos vyrazíme už v sobotu večer. To by bylo, abychom se na pouť v Kapradíně konečně jednou nedostali," spíš zavelela než konstatovala Alžběta a mlaskavě plácla jazýčkem o patro.

Představa sladké vůně jahod, husté lepivé krve z nacucaných borůvek i nakyslé chutě houževnaté rebarborové natě ho zadusila přívalem hlenu. "A to je dnes, prosím, teprve středa..."

Cestovní horečka je horší než zanedbané hemeroidy. Sotva spáchal v sobotu poslední sluneční paprsek své harakiri v píchálech trnkoví, vyrazili. Sobotní noc je vůbec ideální čas pro zdolání té nebezpečné silnice mezi Hojsovou Stráží a Brčálníkem. Jestli jim cestu zkříží jen to auto koktavého mysliveckého adjunkta, mají šanci. Pospíchali. Očima vytřeštěnýma do tetelivé tmy nad teplým povrchem silnice hlídali sebemenší náznak nebezpečných světlometů.

"Třeba si ten ňouma konečně nějakou našel," uklidňoval Bedřich udýchanou Alžbětu. S prvním slunečním paprskem měli travnatý horizont nad Kapradínem na dosah. Už viděli docela jasně i duhové kapky rosy sjíždějící po tobogánech stébel na zem, kde pukaly jako vánoční koule.

Pravidelné dunění a záchvěvy země pod nohama je přimělo zrychlit a vyškrábat i ty poslední zbytečky sil. Zadýchaná a uřícená Alžběta vzdala snad pět centňáček před hranicí chladivého stínu. Položila své tělo beznadějně do prachu na kraji vozovky a skrz dva gejzíry slziček odevzdaně a bolestně zavzdychala: "Tak už zase".

Špičky černých zaprášených kanad se jí zastavily těsně u nosu. Potom ji obrovská síla odloupla od země a zdvihla do výšky. Ten vousatý obličej, před kterým se náhle zastavila, bezpečně znala.

"Hele šnek! A hele, druhej! Co tady děláte? Ještě vás někdo přejede. Co se cpete do toho pralesa kapradě, blbouni! Tahle orosená loučka je něco pro vás! Tak šup!" ohlušilo je burácivé hromobití pomalu se vzdalující od jejich ušních bubínků.

"Tak nám ten blbec vandrácká už popáté zkazil výlet do Kapradína," prskal doma Bedřich na list nástěnného kalendáře a vztekle nadhazoval ulitou.

"Za rok nám to už určitě vyjde," usmála se na Bedřicha povzbudivě Alžběta a pohladila ho něžně dlouhým, sametově hebkým tykadlem. 2. místo prózy oldpsavců Trapsavec 2000

Odcházení Jsme dva. Dvě různé bytosti zašité v jediném kokonu neporušené kůže. Opačné póly se zmatenou střelkou uzamčené v jedné aluminiové krabičce. Já i on, nebo on i já. Podle toho, kdo má právě navrch. Teď sedíme jen s dvěma očima zabořenýma do baletu načervenalých plamenů a v jediné houbovitě koblize se rodí a zmírání hned celé komando zcela protichůdných myšlenek. Ještě oba nasáváme vůni páleného dřeva, bezdrátový přenos pohody z ramene vedle sedícího kamaráda a teplo přenášené rukojetí ešusu s bublajícím gulášem.

„Co tu vlastně dělám?“ žene se mně hlavou. S absolutním odporem nahlížím na tu bublající hmotu ve špinavé nádobě, na neupravené a ještě pulsujícím ohněm znetvořené obličejové úplně cizích lidí a mám chuť pustit tu rozpálenou rukojeť a zavolat Michalovi a odjet zpátky do Prahy. Potom se hodinu válet ve vířivce s vařící a voňavou vodou a čistý sednout k tomu vynikajícímu moccacinu v Caffé baru v Pařížský a splétat s Michalem jemné pletivo sítí na toho pitomce poslance Nezbedu, co nám dá čtyři mega vlastně jen za žvanění.

U ohně to mám vždycky stejné. Jak vyskočí jazýčky plamenů nad hromádku obětovaného dřeva, dostavuje se pocit, že se dostávám až k samému jádru samotného bytí, protože pohyby i rituály lidí kolem těch prvních hřejivých plamenů je po celé tisícovky let téměř neměnný.

Tu ruku už jsem nestačil zastavit. Koukal jsem nevěřícně jak se posouvá po stehně, vniká do kapsy maskáčů, vytahuje hladký obdélník mobilního telefonu a do narůžovělé tmy vpouští ostře ohraničený obrys bledě modrého čtverce.

Zároveň jsem i cítil, jak někde někdo s rázným cvaknutím vypnul generátor přenosu pohody a všechny ty obličejové, které znám ošlehané větrem, zkroucené v opileckých grimasách a vyhlazené ranní rosou se nechápavě natáčejí k tomu malému ostrůvku bleděmodré plochy a potom ke mně a proměňují se v grimasu pro mě dosud neznámou.

„Chtěl bych si objednat pizzu“, řekl jsem do mobilního telefonu.

Ten chlap na druhé straně byl podle hlasu unavený, ospalý, otrávený ze své práce a ke všemu ještě blbec. Dlouho nechápal, že má vézt pizzu z Prahy do nějaké sto kilometrů vzdálené rokle s bezejmenným potokem, kam se dá sejít jen z vesnice o které nikdy v životě neslyšel, a že ji má přivést pokud možno ještě teplou.

„Ale to víš že jo, náklady na dopravu zaplatím,“ přerušil jsem vzlykání toho ospalého a otráveného pitomce a mrtvý telefon uložil zpátky do kapsy maskáčů.

„No a co, tak jsem si objednal pizzu,“ rozhlédl jsem se po kruhu na mě upřených obličejů .

„Ty sis vážně objednal sem do kempu pizzu nebo to je zase nějaký tvůj fór?“ přerušil to trapné ticho jako první Košťál .

„Prostě jsem na ni dostal chuť,“ podíval jsem se na něj a další slova raději spolykal. Nebyl na ně připravený a určitě by je nestrávil.

„Protože jestli sis objednal pizzu sem na kemp, tak si první vandrák v historii trempinku, který něco takového udělal.“

„Někdo musí být první,“ odsekl jsem mu a sedl si zpět na kus vyhřáté klády.

Rozpačité ticho přešlo časem k nesmělému bublání hlasů a nakonec opět do plynulého toku na sobě nezávislých dialogů.

Poslíček s pizzou přišel asi za dvě hodiny. Byl do pasu mokrý, na obličejové čerstvé šlehance od smrkových haluzí a nohavice potřhané od plazivých šlahounů ostružin. Nepůsobil vůbec ospale a otráveně, měl v obličejové pěknou červenou barvu a evidentně mu ta vycházka prospěla. Šel jsem mu vstříc a před očima zamával tisícovkou. Jednak aby to kluci neviděli a jednak abych

Napsal uživatel Belmondo
Neděle, 25 Říjen 2015 13:24

---

mu hned na začátku zacpal hubu.

U ohně jsem otevřel krabici. Pizza byla studená, placatá a tuhá. Nabídl jsem klukům ale nikdo si nevzal. Snědl jsem dva kousky a potom hodil krabici i se zbytkem do ohně.

Kluci vstali a šli beze slov spát.

„Měl by ses léčit," zasyčel na mě místo pozdravu jenom Košťál.

Zíral jsem ještě chvíli do plamenů a pak šel spát. Pod přístřeškem poprvé nebylo místo. Lehli jsem si na okraj lesa, kde přecházejí duny suchého jehličí do orosené trávy. Nebe bylo pokapané stříkanci zářivých hvězd, které šlo při troše fantazie přesouvat a skládat do stovek a stovek různorodých obrazců. Nebe bylo posypané lesklými penízky hvězd, které by sesypané na jednu hromadu daly určitě čtyři miliony.

Ráno pro mě přijel nahoru do vesnice Michal.

„Smrdíš," řekl mně místo pozdravu a na sedačku auta roztáhl igelitku.

Neurazilo mě to.

Jsme dva. Dva samci, které zamknul opilý chovatel omylem do jediné klece. Oheň a voda vtepané do neproniknutelného kruhu orientálního ornamentu. Horňák a dolňák v jednom koutu na společné hanbě, kam nás poslal přísný řídící Bíca za to, že jsme po sobě flusali modelínu dutou rukojetí versatilky. Máme dva různé pohledy na svět a jen jednu špičku nosu a dvě špičky bot, které vyčuhují pod břichem. „Měl by ses léčit," přišla mi na mysli Košťálova slova z minulého víkendu. Mohl bych se na něj vykašlat, ale na druhou stranu by člověk neměl za sebou zabouchnout úplně všechna vrátka. Jednou mám návaly, že partu kluků k dalšímu životu zoufale potřebuji a podruhé jsou mi všichni úplně ukradení. K doktorovi nemůžu. Co kdyby něco našel. A to se teď vůbec nehodí. Teď když jsem konečně někdo a ne další zoufalec ze zoufalého davu. Možná by něco našel a za týden máme další schůzku s Nezbedou. Vzpomněl jsem si na Jitku. Chodili jsme spolu na základku. Pro mě to byla fajn holka. Měla vždycky vyznamenání, chodila na klavír, na angličtinu, na němčinu, do včelařského kroužku i k mladým hasičům. Všude hvězda a kluci ji proto neměli rádi. Já jí to záviděl. Ale ne. Byla to jenom šprtna. Namyšlená a ctižádostivá šprtna, která lezla kantorů do zadku. Všem musela neustále dokazovat, že je lepší a bude ještě lepší. Dnes má vlastní lékárnou v Modřanech a lékárník je půl doktora. Teď se to hodí. Pozval jsem ji na kafe.

Jitka mě chvíli poslouchala a pak řekla: „Na tohle ti mohu doporučit jenom jedno. Profíka psychiatra a nebo si kup zrcadlo."

„Na co zrcadlo?" podíval jsem se na ní nechápavě.

„Abys viděl, jak tě ty prachy lezou na mozek," odpověděla, zvedla se od stolu a hodila na desku stolu stovku.

„Co blbneš, já to zaplatím," vyštěkl jsem na ní.

„Raději ne, tobě nechci nic dlužit. S tím co byl před tebou bych tu seděla až do rána," řekla a odešla. „Seš namyšlená a pitomá ...". Ale ne. Michal slovo kráva neříká. Večer jim říká „koťátka" a ráno po zaklapnutí dveří už jsou to jen „škeble".

„Seš namyšlená a pitomá škeble!" křičel jsem za ní vzteky, když odcházela napříč kavárnou. Neotočila se. Neotočil se ani nikdo jiný. Prostě jen stádo.

Z výpisu z účtu se na mě směje sedm nul. Jsou kulaté jako vejce a stejně tak oblé a hladké. A s Michalem pracujeme na další. Být někdo má své výhody. Ráno nemusím vstávat, dýchat snídaně jiných v tramvaji a čučet na opuchlé a nerozhýbané obličejě dělníků a úředníků v metru. Nemusím přemýšlet o tom, jestli deset nebo dvacet deka šunky, jestli desítku nebo dvanáctku. Prostě piju jen „Tullamore dew" a kolu. Nemusím už vůbec o ničem přemýšlet. Všechno si koupím.

Napsal uživatel Belmondo
Neděle, 25 Říjen 2015 13:24

Z výpisu na účtu se na mě směje sedm nul. Hned nad monitorem visí obrázek z Korsiky. Sedím na ní s klukama na úzké skalní římsce a před námi trčí až do nebe zubaté ostří horských štítů. Tenkrát jsme šli GR 20. Kdybych teď zavřel oči, ucítím ještě teď tu peprnou vůni na troud vysušené machie, v ústech tu chuť jen tak na tuku opečených kloboučků nějakých neznámých hub a určitě uslyším dusot kopyt vyděšených koňských stád volně pobíhajících nahoře na pláních. Kdybych teď zavřel oči, vrátil by se ale i ten pocit, který mě ještě občas přepadne. Ten pocit být součástí nějaké komunity, nějaké party, kde už jsou pravidla určená, všechno dávno vyřešeno a společným jazykem jsou jen pohledy upřené stejným směrem.

Sundal jsem obrázek ze zdi, vyňal z něj fotku a strčil je mezi stará elpíčka Olympiku a výběrů Porty . Stejně už to nebudu nikdy poslouchat. Před známými poslouchá Michal nějakého Janáčka ale doma Ret Hot Chili Peppers. Do rámečku jsem dal jinou fotku. Jsem na ní s Michalem a tím pitomcem Nezbedeou. Všichni šťastní a bláhově rozesmátí.

Jsme ještě pořád dva. Kočka a myš na palubě utržené plachetnice, která se potácí bez zásob a bez posádky uprostřed oceánu. Dva horolezci uzamčení vichřicí v posledním postupovém táboře, kdy já mám ve svém kletru tu poslední kyslíkovou láhev. Je to každým dnem lepší. Ty chvíle slabosti a měkkosti již přicházejí jenom výjimečně. Ale přicházejí. Chtěl bych se jich úplně zbavit a být silný jako Michal. Tvrdý a nekompromisní ale s obličejem každý rok opravovaného anděla na vesnickém oltáři. Přišel jsem na to jednou večer u šálku toho výtečného moccacina. U nás za rohem bydlí starý švec. Výchovou i myšlením stará škola. Vlastně dělá už jen proto, aby měl vždycky nějakou zakázku a zároveň výmluvu, když zaklepe zubatá s kosou. Ty boty mi počítám tak za Komenského určitě udělá.

Jsem sám. Mám nové boty a stály přesně dvě stovky. Sice starší střih, ale mnohem důležitější je, že to funguje. Obouvám je jen občas. Jakmile cítím, že přichází první náznak slabosti. Jakmile o sobě začnu pochybovat, obouvám je a běžím do pískoviště v parku za rohem. Úleva se dostavuje téměř okamžitě. Stačí se podívat na řetízek vlastních stop otištěných v písku. V ten okamžik jsem si zcala jistý. Stojím tu už jen já sám a ten druhý ode mě odchází. 1. místo prózy oldpsavců Trapsavec 2012

Někdo Motorový vůz typu 810 přistál s úlevným oddechnutím u perónu mladotického nádraží a dveře se s hlasitým žuchnutím otevřely. Jerry, jediný pasažér vlakového spoje, vystoupil na perón a pomalu se rozhlédl. Rukama povolil třmeny usárny zařízlé do ramenou a pravačkou ještě polohu velmi dlouhého nože zavěšeného v pochvě u pasu. Výpravčí stojící toporně u dveří výpravny zbledl, ledabyle a velice rychle mávl zelenou plácačkou a zmizel ve tmě kanceláře. Jerry se nad jeho spěchem pousmál a vydal se k rohu budovy s nápisem „Východ.“ Hned za rohem stálo vozidlo policie. Policista sedící na místě spolujezdce spustil okénko a unuděně do něho zapíchl prst a několikrát jím zakmítal. Jerryho to ponižující gesto zpoceného policisty rozčílilo. Bleskově si ale uvědomil, že cíl je na dosah a tak s úsměvem uposlechl.

„Tak kam jste vyrazil, strejdo?“ přidal policista k ponižujícímu gestu i ponižující tón.

„Ále,“ nespěchal Jerry s odpovědí. Tím dlouhým „ále“ chtěl dát najevo jednak trochu zdravého vzdoru a jednak skutečnost, že není žádný strejda. Policista ale na odpověď ani nečekal.

Špičkou prstu sjel k noži zavěšenému na opasku a očima se zapíchl Jerrymu do obličeje.

„Jestli se nepletu, tak u nás není omezená délka nože,“ vrátil Jerry policistovi pichlavý pohled a ten třikrát bezradně polkl.

„Nech ho. To nebude on,“ vstoupil do debaty bezhlavý řidič vozidla. „Tenhle je starej a vyschlej.“ Jerry vztek už doslova cloumal.

„Koukáte na televizi?“ zeptal se opět policista na sedadle spolujezdce.

Jerry jen kývl.

„Tak víte co se děje,“ nečekal ani na odpověď, zavřel okénko a vozidlo s nápisem „Pomáhat a chránit“ zamířilo ke chřtánu viaduktu. Jerry vyrazil pomalu za ním. Jerry, vlastním jménem Jarda Janeček, nikdy nic nedokázal. Začalo to už ve školce. Nikdy neměl svůj výkres na nástěnce v šatně. Soudružka učitelka poklesla pokaždé, když ji přinesl hotový výkres v kolenou. Všechny pohádkové bytosti, které kdy nakreslil, trpěly Dawnovým syndromem a to včetně hříbka, muchomůrky i motýla.

„Jaroušku, to nemůžeme dát na nástěnku, to by se ten pán zlobil,“ říkala mu vždy chlácholivě a bezradně a omluvně se dívala na Novotného portrét na zdi.

Jaroušek sice nechápal, proč by se měl ten pán zlobit, když jsou všechny jeho obrázky hezčí než on, ale mlčel. A na škole to bylo zase stejné. Pokud si vzpomněl, tak ani tady nikdy v ničem nevynikl. Ve škole byl vždycky průměrný, šedivý a nanejvýš druhý. Druhý byl třeba ve šplhu na tyči. Za Standou Dobiášem, který byl o dvě hlavy menší. Druhý byl i ve flusání na dálku. Za Miluškou Vrbovou. A to byla ještě ke všemu ženská. V čáře ho vždycky obehral i Mila Šustáček. A to byl zase pabl. Při výrobě špulky na prádelní šňůru v dílnách, jako jediný vyrobil hřeben. Byl hezkej. Soudruh učitel Pelc byl ale plešatý a neměl fantazii. Jako jediný kluk ze třídy neměl Simsona. Jenom mopeďa po tátovi. Jediné co uměl, bylo házet kudlou. Házení kudlou ale nebylo ve školních osnovách a špatně se provozovalo na školním hajzlíku. Jerry prošel viaduktem a začal stoupat na Černou Hať. Auta, která ho na úzké okresce předjížděla, byla nacpaná jídlem a chataři. Všechna, do jednoho, na jeho úrovni přibrzdila a když si některý z členů posádky všiml velkého nože na jeho boku, řidič rychle sešlápl plynový pedál.

„Víte co děláte?“ zastavil konečně řidič oprýskané Audi a vyklonil se statečně z okénka.

„Proč?“ zastavil se i Jerry.

„No však víte, osm zavražděných trampů a vy se tu producíte jako by se nic nedělo,“ přimhouřil řidič zvědavé oči.

„To bylo ale v Klokočkách, ne?“ přikývl Jerry. Relaci ve zprávách minulou neděli také viděl.

„Jo. To bylo před týdnem. No a týden před tím, jeden v Novohradkách a ještě týden před tím? To byli tři v Tiských stěnách a před tím ještě dva na Brdech. A odtud už je to sem docela blízko...“ udělal řidič konečný výřad

„Tady je ale Střela,“ odehnal Jerry rukou pomyslnou mouchu.

„No, ten Játro, nebo jak si říká, putuje po celý republice. Ale když jste si tak jistý.... nechcete náhodou někam hodit?“

„Jedete na Hať?“ Flusačka Vrbová vyhrála celostátní soutěž kadeřnic. Malý Standa Dobiáš se prošplhal až na podnik zahraničního obchodu, nosil riflové rifle a z okna paneláku pouštěl celému městu Uriah Heep a Led Zeppelin. A pabl Šustáček promoval na Karlovce a odjel do Mongolska kopat dinosaury. Jarda Janeček také odjížděl. Každé ráno na kole Eska do nedaleké pobočky Škodovky. Tady se v typizovaných montérkách a se hřbetem ohnutým nad soustruhem stával jedním z mnoha kopečků rozsáhlého namodralého pohoří, kterým proběhlo vrásnění s každým zahukáním sirény. „Nejdelší nehty na světě má Američanka Lee Redmondová,“ četl o pauze v Mladém světě. „No to je hnus,“ pomyslel si nad obrázkem blondýny s pokroucenými metrovými pařáty. A pak ho to napadlo. Konečně se o něm dozví celý svět. Kulička z ušního mazu narostla po třiceti letech do rozměru pinkponkového míčku. Stál opřený o pracovní stůl, prohlížel si kuličku zavřenou ve sklence od přesnídávky a přemýšlel, co po šichtě řekne redaktorce z Blesku. Bral jenom titulní stranu. Ještěrkář Bíba byl zase nacamranej. Volantem zatočil o zlomek sekundy později. Ližina ještěrky drcla do pracovního

stolu a sklenička se světovým unikátem dopadla před kola vozíku. Ty jí okamžitě a nemilosrdně rozdrtily.

„Co řveš!?" seskočil Bíba z ještěrky a špičkou okované boty odkopl střepy pod stůl. „Ještě si tu píchnu kolo," zahalekal a s hotovým obrobkem na ližinách odjel pryč. Mezi nohama stolu se lesklo jen pár skleněných střepů, třicet let života a titulní strana Blesku. Stejný den mu ukradli i kolo. Jednu stanicí jel domů vlakem. V posledním vagónu seděla parta trampů. Halekali, hlučeli a mlátili do kytar. Odejít z jedoucího vlaku nešlo. Vydržel. Když celý zpocený a rozzuřený vystupoval, dostal nápad. „Ty ses posral, ne!!!" ječel na Jerryho hospodský z Čoubova mlýna, jen jak ho uviděl na mostě. „Po lesích běhá rozparovač Játro a ty si klidně oblečeš zelený, hodíš si na záda tu nudli a ještě ho jdeš provokovat," neubral na hlasitosti. Naopak. Ještě přidal.

„Nebylo by pivo?" došel Jerry až k okýnku a mírně se naklonil.

„Klidně dvě," zahalekal zase hospodský a prostrčil orosený půllitr oknem.

„Seš stejnej magor, jako ti co zaplatili před chvílí," hulákal ale dál z okénka.

„Kam šli?" zeptal se Jerry se zájmem.

„Kam by asi šli, když byli tady? Na Stříbrný potok, asi. Ne?"

„Tak ty přesně hledám," odpověděl Jerry a dopil pivo jediným mocným polknutím. Hodil dvacetikorunu do okna a vydal se proti proudu Střely.

Hospodský sáhl na polici a vyklepal na mobilu čísla 1 a 5. Potom zmáčkl tlačítko zavěsit.

„Blbost," zabručel si sám pro sebe. „Vypadá dobře. A ke všemu je starej." „Vy jste 112B- 24?" zahoukal na Jardu Janečka mladík v tmavě modrém saku uškrcený mohutným uzlem na modro bíle pruhované kravatě.

„Já jsem Janeček," zvedl Jarda nechápavě oči od desky pracovního stolu, na které se kroutilo hádě kabelového svazku.

„Tady jste 112B-24," odsekl mu ten zauzlovaný spratek a protože se mu nechtěl dívat do očí, strčil mezi jejich obličejové tmavé plastové desky. „Kabelový svazek 2561832 a 2756588 nám náš odběratel z Německa vrátil. Oba byly zmetek," pokračoval spratek neosobně až strojově. „Oba svazky kompletovalo číslo 112B-24," sklonil konečně desky a zadíval se Jardovi drze do očí.

„Oba svazky kompletoval Janeček," vstal Jarda pomalu ze židle a do obličejové mu začala natékat krev z celého těla.

„Já tu mám číslo 112B-24," zapíchl spratek prst do sestavy na sjetině. „Takže vám odečítám 80 Euro z výplaty."

„Já jsem Janeček," syčel Jarda skrz pevně stisknuté zuby. „To číslování lidí už tu jednou bylo a pochcípalo hned pár milionů lidí."

„Jestli se vám to nelíbí, stačí říci," zasmál se spratek jedovatě. „Takhle lusknu prsty," jeho prsty skutečně vydaly luskavý zvuk, „a mám tu dvacet dalších."

Jarda měl už obě pěsti pevně sevřené, když si všiml vstupní karty do fabriky. Pod logem společnosti bylo jeho rodné číslo. Začínalo číslovkou 58.

„Rozumím," zašeptal Jarda a sedl si zpátky ke stolu. „Stále je lepší být číslo, než nikdo," řekl si sám pro sebe polohlasem. Oheň v ohništi před srubem na Stříbrný řece sotva skomíral. Tři kluci nalepení rameny k sobě ukrývali těch pár řeřavých uhlíků svými těly, aby je nebylo z žádné strany vidět. Z ohně stoupal jen slabý proužek dýmu, který se těsně nad jejich hlavami rozpadal. Kluci mezi sebou mluvili polohlasem a neustále se ustrašeně rozhlíželi. Jerry vystoupil z temného okraje lesa a prosvětleným prostorem mezi řídce vysázenými sloupy rovných a hladkých smrkových kmenů sestupoval k ohništi.

„Ahoj kamarádi," pronesl vesele, když došel až ke skupince. Tři bledé obličejové jej sledovaly po celou dobu, co kráčet k ohničku. Až teď, když jej uviděly zblízka, napjaté výrazy trochu povolily.

Když si ho prohlédly, hádaly mu kolem šedesáti a figuru neměl zrovna obalenou svalstvem. I ten nůž byl spíš jenom na ozdobu.

„Ahoj,“ řekly obličejě sborem a posunuly se, aby uvolnily místo na dřevěné lavici.

„Já jsem Jerry,“ představil se bledým obličejům a pomalým pohybem sundal usárnu ze zad a opřel ji o kmen nejbližšího smrku.

„Jerry Játro, abych to řekl přesně,“ narovnal se a pomalu se k nim otočil. V pravé ruce se zalesklo ostří dlouhého nože na ozdobu.

Jeden byl statečnější. Kopl kanadou do ohniště a proti Jerrymu vylétl roj žhavých jisker. Potom se dal také na útěk. Jerry si pomalu setřel popílek z obličejě, zamířil a hodil. Nůž udělal ve vzduchu povinné pukrle a neomylně zasáhl trempova játra. Na stole redaktorky Blesku se rozblíkala zelená kontrolka a zavrnl telefon. Redaktorka Jiřina Horká se otočila od monitoru počítače a nepřítomně sáhla po sluchátku. Očima stále kontrolovala text na monitoru, který se týkal určitě Josefa Rychtáře.

„Prosím, Horká, Blesk,“ vychrlila naučenou frází.

„Tady je Játro,“ představil se ve sluchátku mužský hlas.

„To bude omyl,“ řekla úsečně a dala si záležet, aby to znělo i hodně našťavaně. „Jestli chcete číslo na soudní, podívejte se do Zlatých stránek,“ vzdálila sluchátko od ucha a chtěla jím vzteky praštit do vidlice.

„Tady je Jerry Játro,“ zaslechla ještě z dálky. Pohyb ruky náhle ustrnul ve vzduchu. Sluchátko se pomalu navrátilo k ušnímu boltci.

„Ten Jerry Játro?“ zeptala se nevěřičně sluchátka a srdce se jí hlasitě rozbušilo.

„Ten,“ zachrptěl mužský hlas v mikrofону.

„A můžu pro vás něco udělat pane Játro?“ nadechla vzduch z poloviny kanceláře.

„Můžete. Napsat se mnou rozhovor.“ Jerry Játro vyšel z budovy redakce Blesku. Stylově oblečen do zeleného mantlu, s úzkou rourou usárny na zádech a dlouhým nožem zavěšeným v pochvě na opasku. Nad bariérou policejních aut vyrůstaly oblé hříbky černých přileb a z nich trčely štíhlé hlavně automatických pušek. Jerry sáhl po noži, vytáhl jej z pochvy a zvedl nad hlavu. V ten okamžik se rozpoutala bouře. Ze všech stran do něj udeřily blesky fotoaparátů. Potom jej nějaká neznámá síla udeřila zezadu do kolen a další mu vyrvala nůž z ruky. Pomalu se sesul k zemi. Nadšením rozpálený obličej mu zchladila drsná a studená dlažba chodníku.

1. místo prózy Oldpsavců Trapsavec 2015